KARİKATÜR

SİYASET SAHNESİNDE YENİ NUMARALAR BAŞLARKEN:

Amerika — Takmış, takıştırmışsın, bukadar hazırlık neye?

Japonya — Sana oyun oynıyacağım da!

aktam
iyadesi
7 Tane

Dünya Karikatürleri

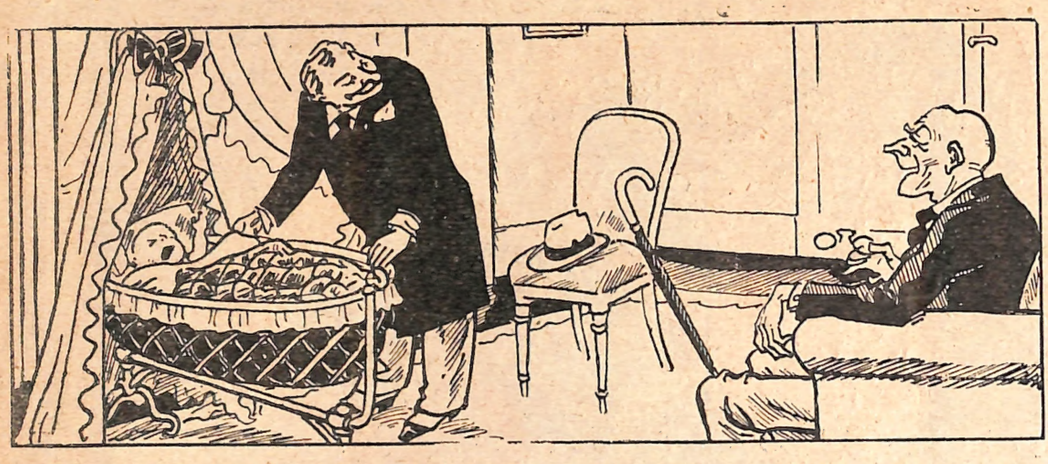

— Çocuğunuzun sizden olduğuna şüphe etmekte haksızsınız..

— Benim olduğunu nereden anladınız?

— Çocuğun size fevkalâde benzemesinden. Bakın, ne saçı, ne de dişi var!..

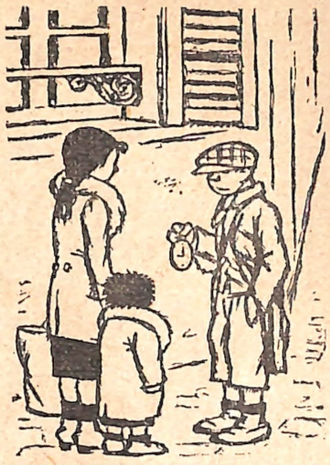

— Bu saat beni dayaktan kurtarıyor. Eve vaktinde döndüğümden, mektepten kaçtığım belli olmuyor!..

Baba — Galiba çocuk şiirlerimi ocağa attı.

Anne — İmkânı yok. Henüz okumak bilmez ki!..

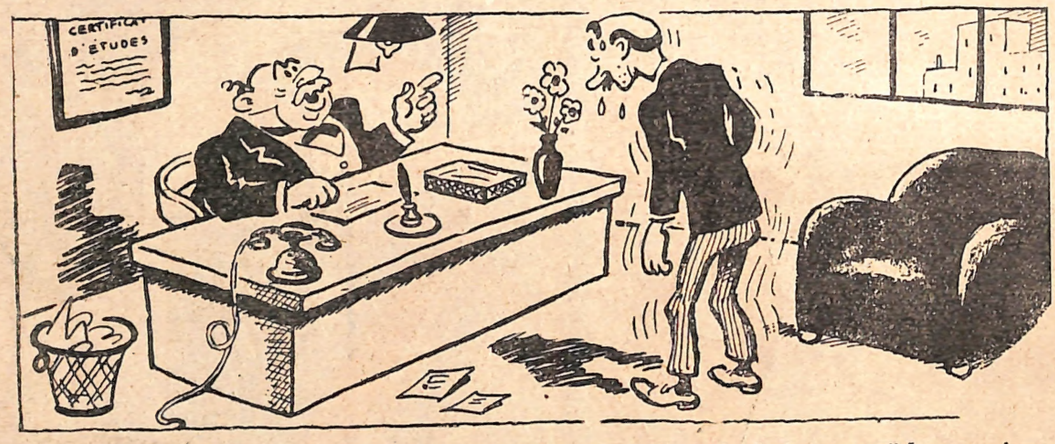

Patron — O boksör müşterimize gidip söyle. Eğer üç gün zarfında borcunu ödemezse icraya müracaat edeceğim..

Memur — Telefonla bildirsek olmaz mı?..

Anne — Neden vazifelerini bukadar ince kalemle yazıyorsun?

Çocuk — İmlâ yanlışlarım belli olmasın diye!..

Baba — Neden sınıfta kaldın?

Çocuk — Sıramın yanından futbol sahası görünüyor da maçları kaçırmamak için!..

No. 306 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 6 İKİNCİTEŞRİN 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

Rus — Arkadaş, sen uzağı iyi görürsün, bak bakalım Amerika yardımı geliyor mu?!..

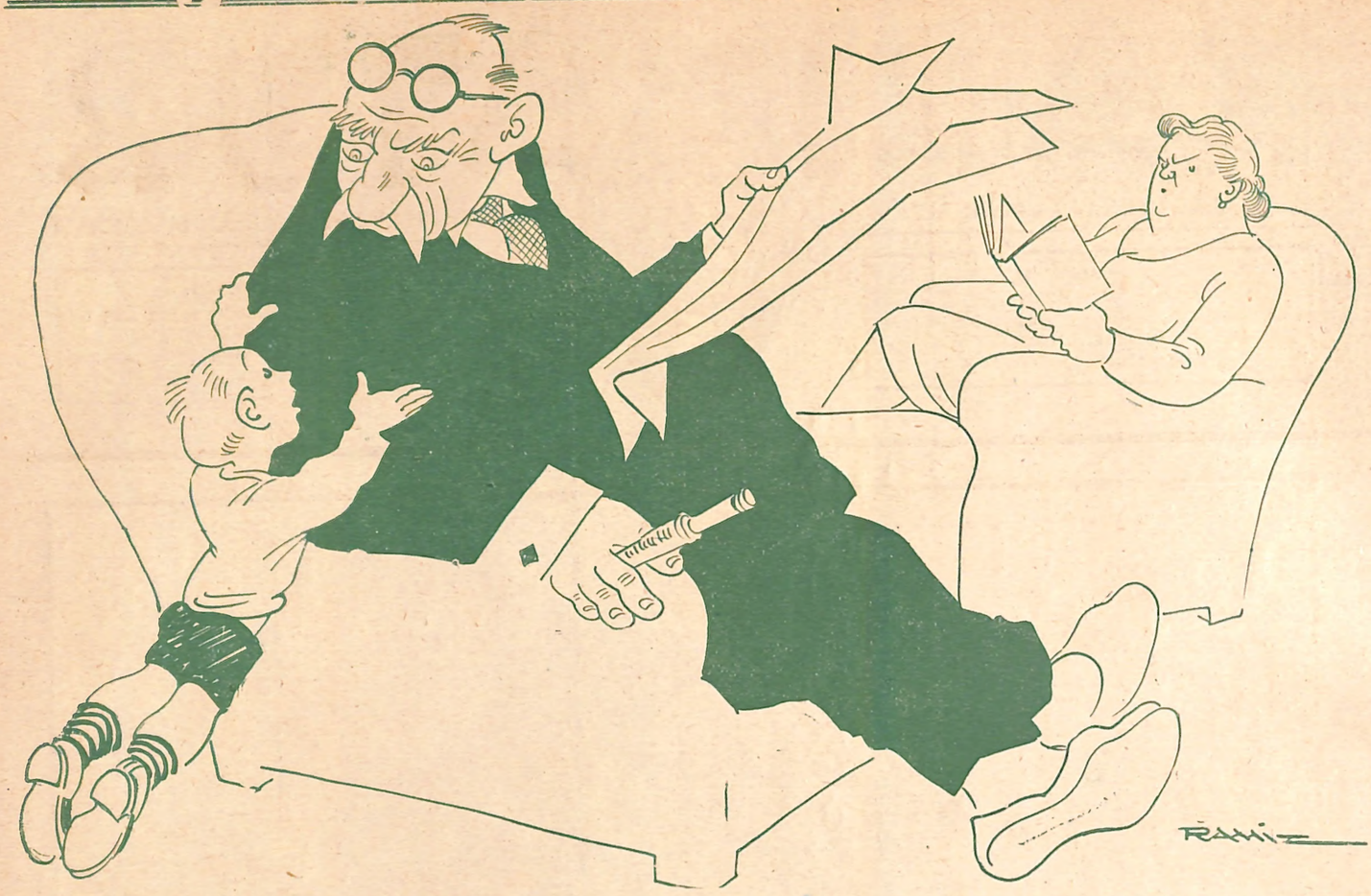

Çocuk — Harp nasıl patlar baba?..
Baba — Milletler biribirinden arazi isteyince, karı kocasın dan öteberi isteyince yavrum!..

HAFTADAN HAFTAYA

TRAMVAY SEYAHATİ NOTLARI

KUYUCULARIM arasında benim gibi evi Harbiyede, işi Babıâli caddesinde olanlar elbette vardır. Geçen akşam evimle iş yerim arasında yaptığım seyahatın notlarını işte bu okuyuculara ithaf ediyorum. Umarım ki, tecrübelerimden istifade ederler ve yakında birbirini takip edecek yağmur, kar, karayel vesaire günlerinde daha rahat tramvay seyahatleri yapmıya muvaffak olurlar.

* * *

Koltuğumda bir evrak çantası, elimde dolu bir kese kâğıdı ile Karaköy durak yerine vardığım zaman güneş Süleymaniye minareleri arkasından yavaş yavaş ufka inmiye başlamıştı. Durak yeri bir bakıma birçok alıcı ve verici kafilelerinin birbirini göz göre atlatmıya savaştığı bir panayır meydanına dönmüştü. Hatır, gönül, saygı, nezaket vesaire gibi medenî faziletlerin burada yeri kalmamıştı. Tramvaylar yaklaştıkça biribirimizi kırıp dökerek, ezip çiğniyerek arabaya hücum ediyor, pek küçük bir kısmımızın sağ veya hafif yaralı olarak düşman kalesine giren mücahitler şeklinde arabaya girmesine mukabil büyük kalabalık, karmakarışık bir halde geri püskürtülüyordu.

Maamafih bu durak bir bayram yerine de benzetilebilirdi. Aralarında yetmiş beş yaşına kadar sakallı çocuklar bulunan bir bayram alayının koşar, atlar, dönme dolaba, atlıkarıncaya biner gibi delişmen hareketlerle oynayıp zıpladığı bir bayram meydanı.

Nihayet burasını bir spor alanına teşbih de yanlış sayılmazdı. Futbol maçlarında olduğu gibi başile, omuzu ile, ayağı ile rasgelenin kafasına, karnına, kalçalarına vuranlar vardı. Hattâ küfrederek dövüşenler vardı.

Söylemiye lüzum yok ki, her yerde olduğu gibi ben daima arka saftaydım. Ve bu gidişle gece yarısına kadar beklesem bu garip dümdarlık vaziyetinden kurtulamıyacağıma şüphem yoktu.

Gelen arabaların halini bilmem nasıl anlatayım. Bir torba topluiğnenin içine bir mıknatıs daldırıp çıkarınız, mıknatıs bu maceradan sonra ne manzara gösterirse arabalar da ayni manzarayi gösterdi. Bu manzara bir bakıma da deniz kenarında rıp çeken balıkçıların çıkardıkları dolu ağlara benzetilebilirdi. Boğaziçi taraflarında belki siz de görmüşsünüzdür. Ağın içinde irili ufaklı, renk renk, biçim biçim yığınlarla balık altalta, üstüste çarpınıp çırpınır, can havlile kendini oradan oraya atar; ağın aralıklarından kafaları, kuyrukları, kanatları fırlar, hattâ bazı pek ufak balıkların dışarı döküldükleri de olur.

İşte o gün gelen tramvaylar da aşağı yukarı bu haldeydiler. Fakat ne yalan söyliyeyim, ben sahanlıkların demirleri arkasında sıkıntıdan morarmış kafalara, arabanın arasında güneşe asılmış çiruz hevenkleri gibi insanlara baktıkça âdeta ikbal mevkiine çıkan arkadaşlarına bakan bir talihsiz adam haset ve hırsı duyuyordum.

Kendi kendime şöyle düşündüm: «burada bize ekmek yok. Güç ve kuvvetile iş göremiyen adam akıl ve zekâ yolundan harekete geçmelidir. Eminönüne kadar gitmeliyim. Tramvay yolları nehirler gibidir. İlerledikçe öteden beriden aldıkları kollarla büyüyüp taşarlar. Binaenaleyh kaynağa doğru yaklaştığımız nisbette suların azaldığı, akıntıların hafiflediğini görürür.

Haliçteki son gurup aydınlığını hüzünle seyrede ede köprüyü geçtim; Eminönüne geldim. Fakat daha uzaktan durağı görünce ispazmoza uğramış gibi elim ayağım titremiye başladı. Karaköyde hiç olmazsa tramvayı yakından görmek im-

kânı vardı, arkadan bastıran bir dalga veya rüzgâr insanı bunlardan birine atabilirdi. Halbuki burada tramvay yolunun kenarındaki adalara çıkmak arabanın içine binmek nevinden bir şanstı. Her teşebbüste, sarfettiğim büyük gayrete rağmen dalganın beni tekrar yere indirdiğini görüyordum.

Kendi kendime: «nehrin pek coşkun bir yernideyiz, dedim. Menbaa doğru biraz daha yürümeli.» Biraz sonra geldik Sirkeciye. Eminönünde tramvay yolunun rıhtımlarına çıkmak müşkül görünüyordu, halbuki burada caddenin kendisine girmek bir meseleydi.

Yine düşündüm: «Sirkeci ile Sultanahmet arasında mütevazi ara istasyonlar vardır. Bunlar herhalde daha tenhacadır. Ne çare biraz daha yürüyeceğiz.»

Zavallı ayaklarım kafamın bu emrine biraz memnuniyetsizlikle de olsa yine itaat ederek başladılar tırıs tırıs Gülhane parkına doğru yollanmıya.

Kafa hakikaten doğru düşünmüştü. Duraklar tenha idi. Her birinde başbaşa dertleşen üç beş kişi. Bu samimiyet gösteriyordu ki, biçareler oraya geleli herhalde epeyce zaman olmuştu.

Nihayet yine o akıllı kafanın delâletile anladık ki, buralarda gerçi bostan korkuluklarının sekiz on misli büyüklüğünde ihtiyarî durak direkleri vardır. Fakat vatmanlar tramvay idarelerile belediyenin bu duraklarını kendiliklerinden ilga etmişlerdir. Evet, arabalar tıka basa dolu olduğu için vatmanlar buralarda durmuyorlar, hattâ bekliyenlerden ümide kapılıp da atlıyanlar olur korkusu ile buralarda süratı arttırıyor ve var kuvvetlerile çanlarına basarak ihtiyarî duraklardan bir can kurtaran arabası süratile uçup gidiyorlar.

Zamanla ihtiyarî duraktaki grup ile benim aramda da bir samimiyet teessüs etmiş olduğu için bir kafile halinde konuşa konuşa yokuşu çıktık ve Sultanahmet meydanına geldik.

Karşıdan gelen ilk arabayi görünce, bravo bana, dedim. akıl dive buna derler. İşte ötekilere nisbetle Okmeydanı denecek kadar tenha bir araba. Hemen atlamalı.

Böyle zamanlarda can cümleden aziz olduğu için arkadaşları derhal ekerek arabaya atladım, hattâ daha garibi oturacak yer de buldum. Artık keyfim yerinde idi. Yalnız bu keyif biletçinin Sirkeci istasyonunda «Eminönüne kadar» diye bağırdığı saniyeye kadar devam etti.

Tramvaydan nasıl indiğimi, Gülhane yokuşunu tekrar çıkarak ne halde Sultanahmede vardığımı tasvir edemiyeceğim. Çünkü ne de olsa insan bukadar gülünç bir hale düştüğünü göstermiye nefsini razı edemiyor.

Karaköyde akşam üstünü, köprüde gurupu seyretmiştim. Sultanahmet meydanında da minareler ve meşhur Dikilitaşın üstündeki ay ışığı parıltılarını seyrettikten sonra Beyazıda doğru bir mehtap tenezzühü yapmıya başladım.

Kendi kendime: «insan kuş misali, diyordum. Bir buçuk saat evvel Karaköydeydim. Şimdi de neredeyim. Maamafih felsefeye lüzum yok. Belediye durağında tramvayların dolu, boş olmasına bakmadan bir tanesinin bir tarafına asılmalı, nasıl olsa içeri girerim.»

Açıkgözlük iyi şeydir. Biraz sonra bu dediğimi yapmış, sinek kâğıdına yapışan sinek gibi bir Harbiye arabasının parmaklıklarına iki elimle yapışmış bulunuyordum.

— İki elinle yapıştınsa çanta ile kese kâğıdı ne oldu? diyeceksiniz.

Çanta koltuğumun altına, kese kâğıdı göğsümle parmaklığın arasına sıkışmıştı. Daima şikâyet ettiğim şiman göbeğimin, ilk defa bir faydasını görüyordum. Çünkü kese kâğıdının dibi ona dayalı olmasaydı tabiî düşüp gidecekti.

İçerdekilere yalvardım:

— Aman kardeşler, imdat... Şu kapıyı açın.

Kardeşler arasında merhamet

(Devamı 15 nci sayfada)

— Demek apartmanını mutlaka satmıya karar verdin..
— Ne yapayım, karım bana bir kürk manto almazsan seni eve almam diyor!..

— Buhran karşısında dayanamıyacağım diye her gün ben den yardım istiyorsun...
— İyi amma, sen de Amerika gibi bir şey oldun, vaitten başka bir şey verdiğin yok!..

DİLENCİ İLE MÜNAKAŞA

Sokakta rasgeldiği kör bir dilenciye çattı:

— Yahu sen utanmaz bir sahtekârsın.

Dilenci boynunu büktü:

— Aman efendim, sahtekârlık kim, biz kim?

— Evet, evet. Hem de sahtekârın büyüğü.

— Müsaade buyurun efendim, ben fakir bir dilenciyim.

— Hayır, sahtekârsın. Geçen sene seni burada yine gördüm, ayağın topaldı, halbuki bu sene bir şeyin kalmamış.

— Bunda şaşılacak ne var? Kazandığım para ile kendime ameliyat yaptırarak iyi oldum.

— Peki öyle ise gözlerin neden kör. Halbuki geçen sene sen kör değildin. Demek ki, sahtekârsın.

Dilenci bir iki kere yutkundu:

— Gözlerim mi? onları kendim çıkardım.

— Bak edepsiz yalancıya. Ulan insan gözlerini çıkarır mı?

— Çıkardım efendim...

— Sebep?

— Bir ekmek parası kazanmak için sabahtan akşama kadar yağmur, çamur içinde dolaşan biçarelere beş on para vereceği yerde beyhude hakaret eden namertleri görmemek için.

★

ACABA HANGİSİ?

Bir tüccar büyük lokantalardan birinin hususî bir odasında on beş kişilik bir ziyafet veriyordu.

Yemeğin ortasına doğru koridorda bir polis memuru göründü, kapı arasından içeriye bir göz attıktan sonra çekildi.

Ziyafet devam ediyordu. Fakat davetlilerin neşesi kırılmış, iştahı kesilmişti.

Ziyafet sahibi sordu:

— Ne oldunuz arkadaşlar!

— Kapıdan bir polis baktı.

— Bakar a... Burası evimiz değil, lokanta... Baktı, sonra geçip gitti.

Bir başkası sesini alçaltarak:

— Baktı fakat geçip gitmedi. Koridorda duruyor. Bir garsona lokantanın patronunu çağırttı, onunla konuşuyor.

— Bir işi vardır.

— Bir işi olduğu muhakkak. Fakat patronla değil. Çünkü gözü burada...

— Olabilir... Belki birimiz için elinde bir tevkif müzekkeresi vardır.

— Peki, hangimiz için dersiniz.

Ziyafet sahibi gülmiye başladı:

— Onu anlamıya maalesef imkân yok. Çünkü hepimiz tüccarız.

BAKKALIN POLİTİKASI

Bakkalın çocuğu sordu:

— Baba, senden beş kilo, on kilo öteberi alan müşterilere ehemmiyet vermiyorsun da elli gram, yüz gram mal satın alanlarla uğraşıyorsun. Doğru mu?

Bakkal cevap verdi:

— Doğrudur oğlum. Yüz gram yerine doksan gram tartarsan kimse farkında olmaz. Fakat on kilo yerine dokuz kilo tarttın mı adamı hemen yakalayıp mahkemeye verirler.

★

KUMARBAZ

Komşum iflâh olmıyacak kumarbazlardandır. Evelki gece sokakta tesadüf ettim. Kunduralarından birinin yerine bir terlik giymişti.

— Geçmiş olsun, dedim, ayağın çıktı galiba, kundura giyemiyorsun..

Cevap verdi:

— Ondan değil, kunduramın tekini kaybettim.

— Olur şey değil... Nerede?

— Kumarda. Biliyorsunuz ki, her zaman cebimde para bulunmaz, bulunsa da kalmaz.

Meslekdaşlar da titiz adamlar.

— Demek kunduranı aldılar. Fakat neye çiftini değil de tekini...

— Kaybettiğim para iki buçuk liradan ibaret. Bunun için ikisini birden bırakamazdım ya!

★

BİR ŞAKA

Arkadaşım yeni elbisesini giydikten sonra aynanın karşısına geçti, kendini seyretmiye başladı, sonra bana sordu:

— Nasıl buluyorsun?

Bunca senelik talimlerime rağmen yalan söylemeyi beceremediğim için durgun bir çehre ile ve dudak ucu ile:

— Pekâlâ, dedim.

Terzi heyecanlandı:

— Ne demek pekâlâ bay, dedi. Fevkalâde, harikulâde. Arkadaşınızın arkasında şimdiye kadar böyle mükemmel elbise giydi mi? Dikkatli bakın rica ederim. Bambaşka bir adam oldu.

Dayanamadım:

— O halde bu sefer elbisenin taksitlerini vaktinde öder inşallah, dedim.

★

SOKAK KAVGASI

Şoför birkaç defa korna çaldığı halde aldırmıyan bir adamı sıyırıp geçti ve fena halde kızarak bağırdı:

— Tu Allah belânı versin eşek herif.

Yolcu hiddetlendi:

— Şuna da bak. Hem az kalsın beni eziyordu, hem eşek herif diye bağırıyor.

— Bağırırım ya, eşek değilmisin?

— Ne hakkın var bana eşek herif demiye... Vallahi seni polise şikâyet ederim.

Sokaktan geçenlerden biri aralarına girdi, yolcuya:

— Meseleyi büyütma bay, görülüyor ki, şoför yabancı değil, sizi tanıyor.

★

İLİM NE İÇİNDİR

Doktor yine heyecanlıydı ve bağıra bağıra söylüyordu:

— Ukalâlık denen şeye tahammül edemem. İlmimiz var diye böbürleniyorlar. İlim başkalarına gösteriş yapmak için tahsil edilmez. İlmi, insan sırf kendisi için tahsil eder. Meselâ benim hiç ilmimden bahsettiğimi işiten var mı aranızda.. Ben sırf kendi istifadem için okurum, çalışırım.

Dinliyenlerden biri sordu:

— İki gözüm. O halde ne diye başkalarını tedaviye kalkar da adamcağızların canına kıyarsın?

— Ben ilk kocamla bir defa bile kavga etmemiş tim..
— Ya!.. Kaç sene bir arada yaşadınız?
— Zavallı, nikâh dairesinden dönerken bir kaza ya kurban olmuştu!..

SARHOŞUN MAZERETİ

Gece yarısından sonra evine geldiği zaman zilzurna sarhoştu. Fakat karısının çatkın bir çehre ile karşısına dikildiğini ve kollarını kavuşturarak tepeden tırnağa kendisini süzmiye başladığını görünce ayılır gibi oldu.

Hemen her gece ayni halde ve her gece yalan söyliye söyliye artık mazeret kalmamıştı.

— Ah bu rakı karıcığım, dedi. Bilmezsin ne habis, ne mel'un şeydir. Eve gelirken bir arkadaşın ısrarına dayanamadım, birkaç tane içtim.

— Onun için mi bukadar geç kaldın?

— Öyle ya... Gazinodan çıktığım zaman biraz sarhoş olduğum için tramvaya biniyorum diye yanlışlıkla trene binmişim. Tuzlaya kadar gittim.

★

KARI KOCA KAVGASI

Karı koca her akşam olduğu gibi o gece de yemekten sonra bir parti kavga ettiler.

Kadın — Sen artık beni sevmiyorsun, diyordu. Ben beğenilmiyecek kadın mıyım?

— Yok karıcığım, maşallah nen var. Gül gibi kadınsın. Gerçi ilkbaharın biraz geçti ama, yine güzelsin.

— Üstelik benimle eğleniyorsun öyle mi alçak. Sen beğenmedikle kal. Sokaktan geçtiğim zaman bütün erkekler dönüp dönüp bana bakıyorlar. Vapurda, tramvayda da öyle. Dikkatle yüzüme bakmıyan sade sensin.

Erkek dayanamadı:

— Sebebini söyliyeyim, dedi. Yeni aldığın o acayip son model şapkalar yok mu? Sokakta, tramvayda, vapurda onları kafana oturtmuş bulunuyorsun. Halbuki evde benimle otururken tabiî onları çıkarıp başı açık bulunuyorsun.

Kulak Misafiri

Erkek — Hayatımı hayatınıza sevgimle raptetmek istiyoru m...
Kız — Şimdiki sevgiler pek çürük oluyor. Bir elmas iğne ile raptetseniz daha sağlam olmaz mı?..

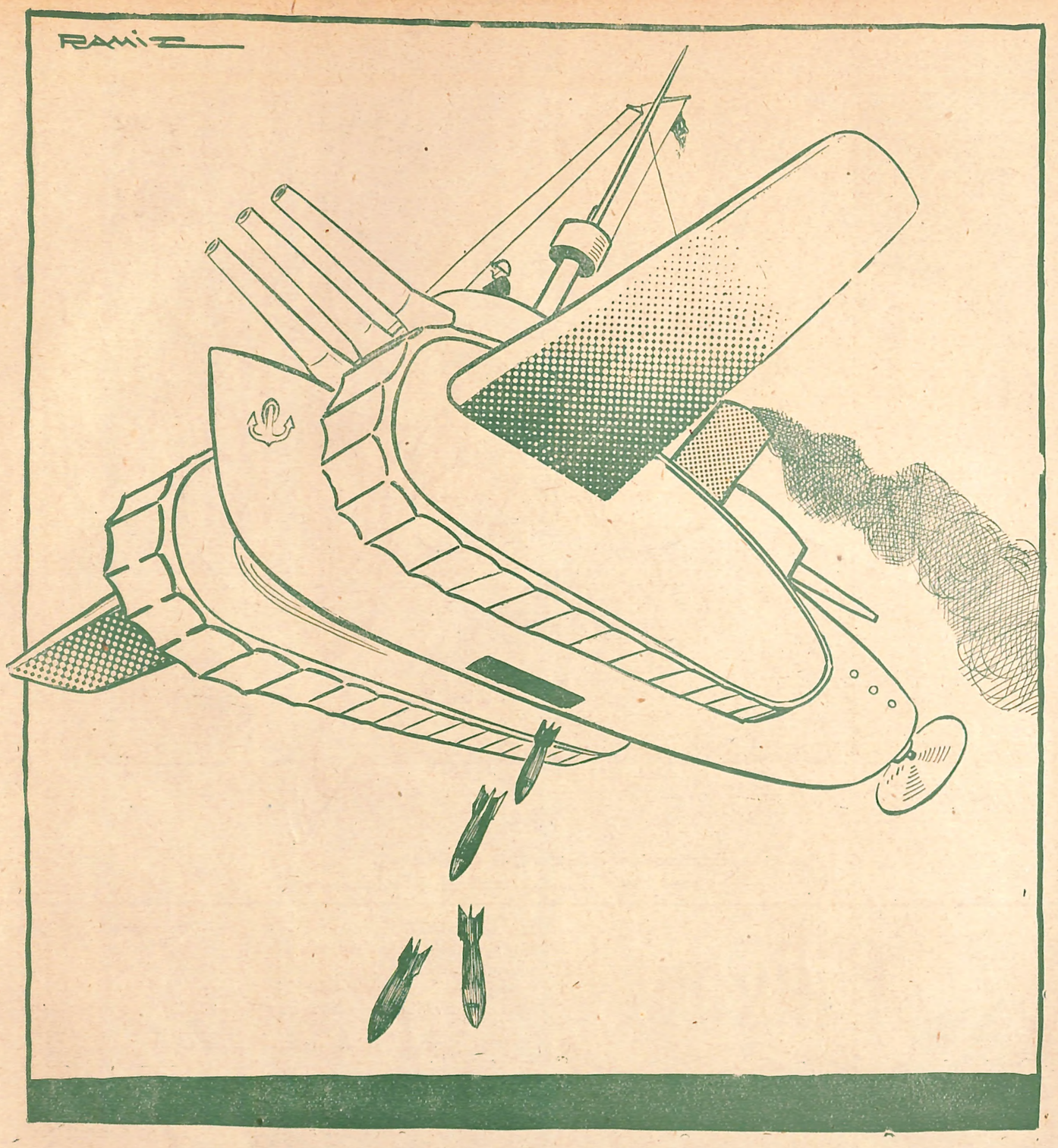

Milletlerin (1950) senesinde uçuracakları sulh güvercini!..

NOLACAK

Ben derim ki: «Bu gidiş'e şehrin hali nolacak?»
Ebuzziyazade der ki: «Acep vali nolacak?»
Cahit Yalçın demokrasi zaferinden emindir,
Der ki: «Bakın, şu faşizmin ihtilâli nolacak?»
Zekeriyya, Sovyetlerden henüz ümit kesmedi,
Der ki: «Bilmem, burjuvanın kapitalı nolacak?»
Yunus Nadi, at oynatır sağa, sola bakmadan,
Der ki: «Millî şuurların ideali no'acak?»
Emin Yalman her gün yeni bir mesele keşfeder,
Asım Us da meraktadır: «Sebze Hâli nolacak?»
Beş gazete bir vakayi görür, yazar beş türlü,
Ya şuara sınıfının kîl-ü-kali nolacak?

Şairlerle muharrir'er kîl-ükalden vazgeçip
Somurtmıya koyulursa Babıâli nolacak?
Akşam, sabah Eminönü meydanında miting var,
Herkes sorar birbirine: «Bu ahali nolacak?»
Kuvvetliler tramvayın kenarında yer bulur,
Fakat zayıf olanların istikbali nolacak?
Şiir'erde ne vezin var, ne kafiye, ne mâna,
Çay'âklarla leyleklerle hasbihali nolacak?
Daldan dala konup çalar Çamdeviren her telden,
Senin insan dediğin şey kuş misali, nolacak?..

ÇAMDEVİREN

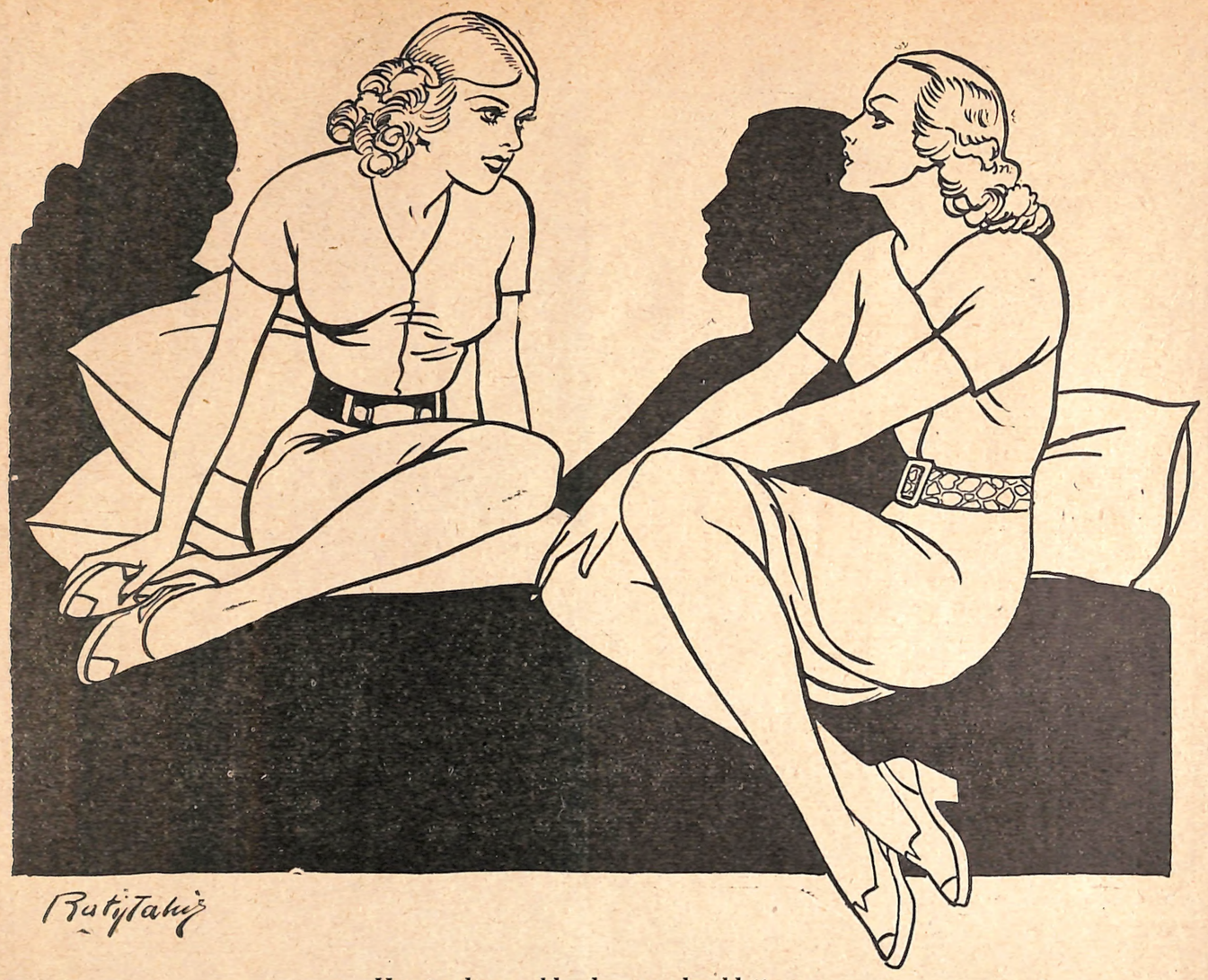

— Hayatımda ne aldandım, ne de aldattım..
— Çok yazık, demek sevmek, sevilmek nedir bilmiyorsun?.

Cennette Bir Huri

HACI Musanın kalbi düzgün olduğu halde midesinde bir bozukluk vardı. Günlerdenberi iştahı kapanmış, beti benzi kül olmuş, ne bastığı yeri görüyor, ne gördüğü şeyi biliyordu. Karnı Hüd dağı gibi şişmişti.

Gittikçe ıztırabı artan Hacı Musaya Hoca İsayı sağlık verdiler:

— Ona bir nefes ettir, bir dakikada açılırsın!

Dediler. Hemen Hoca İsaya gitti, huzurunda diz çöktü, kendisine tepeden tırnağa kadar üfletti. Aradan bir dakika, bir saat değil, iki gün geçtiği halde bile şişkinliği bir milimetre inmedi, fakat bir iki santimetre daha fazlalaştş.

— Sana büyü yapmış olmasınlar? Bir de Zenbilli bakıcıya git... Büyü bozması birebirdir!

Ertesi gün Zenbilli bakıcıda soluğu aldı. Zenbilli bakıcı, bir bakışta, Hacı Musaya büyü yapıldığını anladı, ve büyüyü bozmak için mukabil büyü yapmak icap ettiğini anlattı. Beneksiz tavuk, siyah kedi, beyaz fare bilmem nesini masraf göstererek Hacı Musadan bir hayli para aldı:

— Bir saat sonra bir şeyin kalmaz!

Saat gün oldu, gün de belki hafta olacaktı ama Haci Musanın tahammülü kalmadı. Hâlâ karnı şişmekte berdevamdı. Ne yapsın? Çıldıracak.

— Nazara uğramışsındır, bir kere de Habibe Mollaya baş vur!

Onu da yaptı, tavanın içine kızgın kurşun döktürdü, tütsü yaktırdı. Habibe Molla karar verdi ki, Hacı Musaya nazar değmiştir, fakat bir güne kalmaz, açılacaktır!

Hacı Musa, kendisine nerede, ne zaman, kimden ve ne sebeple nazar değdiğini anlamamakla beraber dişini sıktı, yirmi dört saat bekledi.. nafile!

Nihayet aklına son bir çare olmak üzere hekim geldi.

Üfürükçünün, bakıcının, kurşun dökücünün şifa veremediği bir hastaya hekim ne yapabilir? Fakat ümit dünyası bu! bir de onu denesin, ondan da fayda gelmezse hangi taş sertse başını oraya vursun!

Hekim hastayı uzun uzun muayene ettikten sonra:

— Midenizde gaz birikmiş! dedi.

Hacı Musa, bu petrol buhranında, midesinde biriken gazın havagazı olduğunu hemen anladı:

— Ne yapmalı hekimbaşı?

— Size bir reçete vereceğim. Eczaneye gider yaptırırsınız. Bu akşama kadar dört tertip alırsınız. İlâç çok müessirdir, muhakkak size bir tefrih verecektir. Bu gece mutlaka geğirmeniz, midenizdeki gazı boşaltmanız lâzım..

— Ya boşalmazsa?

— Allahtan ümit kesilmez.. O zaman da başka çareye baş vururuz!

— Nasıl çare?

— Meselâ ameliyat.

Hacı Musa, evvelâ: «Allahtan ümit kesilmez!» sonra: «ameliyat!» sözlerinde birer sarsıntı geçirdi. Hemen reçeteyi aldı, eczaneye gitti, ilâcı yaptırdı. Oradan eve döndü. Bir tertip aldı, bir tertip, bir tertip, bir tertip daha... Heyhat! geğirtiden eser yok.

Hacı Musa iyiden iyiye fenalaşmıştı. Ciğerlerine, kalbine tazyik eden midesindeki gazlar onu fevkalâde rahatsız ediyordu. Sabaha kadar ecel terleri döktü, ölüm rüyaları gördü, fakat bukadar meraktan, bukadar heyecandan sonra bir geğirti bile gelmedi.

Artık yaşamaktan ümidini

Salamon — Bana bak. Bu zamanda boyle yeçin mek olmaz.. Yozunu kapayip elini açacağine, elini kapayip yozunu açmalisin!..

kesmişti. Değneğine dayanarak, sabah sabah, komşusu imam Hüseyine gitti. Kapıyı çaldı. Henüz sabah namazından dönen imam Hüseyin, karşısında oflıya puflıya Hacı Musayı görünce şaştı:

— Hayrolsun? Mumu nerede söndürdün?

Hacı Musa, ümitsiz ümitsiz, başını salladı:

— Sorma, Hüseyin efendi, artık Hacı Musaya yol göründü...

— Ne tarafa?

— Ahrete!

İmam Hüseyin efendi, Hacı Musayı güç halle içeriye aldı, odasına götürdü ve bir sedire oturttu.

— Ne oldu, anlat bana?

Hacı Musa hastalığını, hastalıktan kurtulmak için baş vurduğu adamları bir bir anlattı.

İmam Hüseyin efendi merakla dinledikten sonra:

— Ey, şimdi ne olacak? dedi.

— İş olacağına varır. Bir geğirti hayatımı kurtarırdı, geğiremedim, gitti. Bunun için ölüme hazırlanıyorum.

— Vah, vah!

— Şimdi senden bir ricam var..

— Nedir o bakayım?

— Mademki öleceğim, öbür dünyaya gideceğim, artık himmet sana kalıyor. Hemen bugünden tezi yok, cenabıhakka benim için dua edersin, bana cennette güzel bir yer hazırlamasını, hizmetime de güzel bir huri tahsis edilmesini temine çalışırsın..

İmam Hüseyin efendi yerinden fırladı:

— İmkânı yok, yapamam!

— Neden, bre imam efendi?

— İmkânı yok... Senden bir geğirtiyi esirgiyen cenabıhak, cennette sana hem yer, hem de huri verir mi?..

Papağan

Beyazıtta Kanber Düğün:

«Bayramda çıkan Kızılay gazetesinin bir nüshasında, ertesi günkü yazıları haber veren sütunda, en başta Etem İzzet Benicenin, sonra başkalarının ve en sonra da Falih Rıfkı Atayın isimleri vardı. Bu tasnif doğru mudur?»

CEVAP:

Doğrudur. En son ismi en başa geçirselerdi ötekilerin ismine gadir olurdu. Malûm a, sofrada tatlılar, ekşilerden sonra gelir!

★

Madende Y. N. İ.

«Ben on dokuz yaşında, aklı başında bir ustayım. Üç senedenberi sevdiğim bir kızı annesi, babası bana vermiyorlar. Güzellikle almak için ne yapayım?»

CEVAP:

Yaşınıza göre aklınızın başında olduğundan şüphe etsek bile kızı güzellikle almak istemeniz bunun doğru olduğuna bizi inandırıyor. Bunun için size akıllıca bir tavsiyede bulunacağız: biraz sabrediniz. Sonunda ya kızın annesi ile babası inatlarından vazgeçer, yahut da siz kızı almak hevesinden!

★

Geliboluda F. Demirel:

«On dokuz yaşındayım. Üç senedenberi sevdiğim ve beni sever görünen bir kız, son zamanlarda, bana: «eğer subay veya doktor olmazsan seninle evlenmem!» diyor. Siz ne dersiniz?»

CEVAP:

Hayırlı bir kıza çatmışsınız, deriz. Sizin subay veya doktor değil, her şeyden evvel okuyup adam olmanızı istiyor. Size böyle doğru tavsiyelerde bulunan bir kıza lâyık olmak için çalışınız. Yaşınız da, başınız da buna elverişli.

★

Rumelihisarında M. Y.

«Derdim pek büyük! Bir muganniyi çılgın gibi seviyorum. Kendim ona lâyik olacak kadar, hattâ daha fazla güzelim. Fakat bu sevgimi açmak için bir vesile bulamıyorum. Ne yapayım?»

CEVAP:

Bana yazdığınız mektubun bir eşini, fotoğrafınızla beraber, kendisine yollayınız. Fakat, zinhar yolladığınız yerde bir başkasının eline geçmesin. Yoksa muganninin hali sizinkinden besbeter olur.

★

Ankarada İ. Dörtkul:

«Akıl hocalığı etmenize sebep nedir? Memlekette deli mi çok, yoksa sizde akıl mı? Aklınız çoksa dünya sulhune çalışsanız...»

CEVAP:

Akıl Hocasının delilerle alâkası yoktur, o işi mütahassıs doktorlara bırakmıştır. Akıl Hocasının vazifesi, sivri akılları törpüleyip düzeltmektir. Dünya sulhune çare bulmak da elimizden gelir amma, harbi yapanlardan henüz bize müracaat eden çıkmamıştır!

★

Çankırı H. Kaya:

«Babam 69 yaşında, yol bekçiliği yapıyor. Ben 18 yaşında, lisenin ikinci sınıfındayım. Çalışıp kazanmak, babama yardım etmek istiyorum. Babam da beni okutmak niyetinde. Ne yapmam lâzım?»

CEVAP:

İleride hem kendinize, hem babanıza daha faydalı olabilmek için şimdi babanızı dinlemeniz icap eder.

★

Fenerde D. Y.

«Taşralıyım, İstanbulda memur bulunuyorum. Burada sevistiğim bir kızla evlenmek istiyorum. Annem köylü bir kızla evlendirmek istiyor. Biri orta tahsilli, öteki cahil... Bunların hangisini tercih edeyim?»

CEVAP:

Hangisini kafanıza, gönlünüze denk buluyorsanız..

★

İstanbulda F. Cengiz:

«Esnaflıkla meşgulüm. Sevdiğim kız, bana mektebe gidip okur, memur olursam varacağını söylüyor. Ne yapayım?»

CEVAP:

Alıştığınız mesleği bırakmayınız. Onu ilerletmiye çalışınız... Memurlukta ilerlemek, ticarette yükselmekten daha güç. Memur çok, tüccar az. Sevgiliniz sizinle mi evlenmek istiyor, yoksa masayla, koltukla mı?

★

Çanakkalede bir müteşebbis:

«Bir kütüphane açmak istiyorum. Bana istikrazda bulunmanızı rica ederim. Kârına ortak oluruz.»

CEVAP:

İstikrazda bulunamam ama, kârına, hatırınız için ortak olurum.

★

Kütahyada H. H. S.

«Henüz 17 yaşındayım, 14 yaşında bir kızla evlenmek istiyorum.. Siz ne dersiniz?»

CEVAP:

Bir kere meseleyi babanıza, ananıza, kaynatanıza, kaynananıza açınız. Dayak yemeden kurtulursanız o zaman bize müracaat ediniz!

Akıl Hocası

— Bir ressam makalesinde gözlerin alelâde bir düğme kadar bile kıymeti olamıyacağını yazıyor.
— Mazur görmeli, herhalde yaptığı göz resimlerine düğme kadar kıymet verilmediğini görmüştür.

Bir Akşamcının mektubu

[Müsveddesi Balıkpazarı meyhanelerinin birinin kapısı önünde bulunmuştur].

Yeşilay Kurumu reisi doktor Mazhar Uzmana, kendisi bulunmadığı takdirde reis muavini bayan Safiye Hüseyine, o da namevcut ise umumî kâtip doktor Fahrettin Kerime verilecektir!

Sayın bayım (veya bayanım)

Bayramın ikinci günü sokağa çıktım, daha kapımın eşiğinde yakama küçük bir kız sarıldı, bir rozet taktı, küçük bir çocuk da teneke kutuyu şıngırdattı..

— Dün vermiştik ya!

Diyecek oldum, yavruların ikisi birden:

— O Kızılay içindi.. bu da Yeşilay için!

Dediler. Yakamda Yeşilay rozeti, Yeşilayın kutusuna on kuruş atıverdim. Tramvayda rozetçilerin ikisi iniyor, dördü biniyor, yakası Yeşilaysız ceket bırakmıyorlardı. Ben, Yeşilaycıların bütün faaliyetini senelik kongrelerine münhasır sanırdım. Yanıldığımı o gün anladım. Meğer, Şeker bayramının ikinci günü de içki düşmanlarının hamartlık nöbetine tesadüf ediyormuş! Var olsunlar.

Bir aralık gözüm yaya kaldırımından geçen Çallı İbrahime takıldı. Onun da yakasında bir Yeşilay rozeti.. Durak yerinde «dolmuştur» levhası bulunmıyan bir tramvay beklemekle meşgul Mahmut Yesariyi gördüm: Onun ceketinde de bir Yeşilay... Sabah sabah, Tepebaşında, bir gazinonun kapısından çıkan Raşit Rizaya tesadüf ettim: Onda da ayni rozet. Hülâsa, kadeh arkadaşlığı ettiğim bütün meşhur, gayri meşhur zevattan her kime rasladımsa, hepsinin yakasında bu rozet vardı. Ancak Neyzen Tevfiki görmediğim için onun da bu sevimli rozetle süslenip süslenmediğini bilmiyorum. Fakat üstat Yahya Kemal ile İsmail Habibin öğleden evvel sokağa çıkmadıklarını bildiğim için bu emri hayırdan mahrum kaldıklarına tamamile kaniim.

Yirmi beş senedenberi, hak daim etsin, hiç bir akşamı içkisiz geçirmiş değilim. Beş vakit namazını terketmiyen bir adam nasıl müslümanlık şerefine liyakat kazanmışsa akşamcılık ünvanı da, bilâ münakaşa, benim hakkımdır. Bugüne kadar devam ettiğim gazinolardan hiç birinde Yeşilavcıların bir tek propagandasına tesadüf etmedim: Ne kapının önünde, mukaddes kitap satıcıları gibi, bana içkinin tahribatını gösterir bir risale uzatan fedakâr bir Yeşilaycı çıktı, ne de sinemalarda, tiyatrolarda içkinin fenalığına dair bir filim, bir piyes seyrettim; ve ne de bu mevzu üstüne kurulmuş nutuklar, konferanslar verildiğini haber aldım. Hattâ, günden güne artan içki fiyatına rağmen, içenlerin de günden güne artması, bana ve benim gibilerine, içki düşmanlarının nekadar şirin görünmek istediklerini ispat eder. Bunun için sizden şikâyetçi değilim.

Şu var ki, içenlere zararınız dokunmasa bile yine içki düşmanısınız: Adınız üstünüzde... Her nekadar şimdi bize zararınız dokunmuyorsa da, ilerde bizi rahatsız etmiyeceğiniz ne malûm? Meşhur atalar sözü vardır: «Su uyur, düşman uyumaz!» Sizin de bukadar sükûtunuz ve sükûnetiniz gösteriyor ki, Almanya gibi bir hazırlık devresi geçiriyorsunuz, ve günün birinde tanklarınız, tayyarelerinizle sarhoşların üstüne atılacaksınız. Yoksa bu sükût ve sükûnete başka ne mâna verilebilir? O halde, mesele ehemmiyet kesbediyor: Siz, hazırlığınızı, düşmanlarınızın parası ile, yani benim ve bana benziyen içki dostlarının kuruşları ile çeyreklerile tamamlıyorsunuz.. Demek, bizim sırtımızı yere getirecek silâhların bedelini biz ödüyoruz. İşte burası fena.

İçki düşmanlarının bütcesini içkiyi sevenler düzeltiyor. Öteki sarhoşların ne düşündüğünü bilmem, fakat benim böyle gafil avlanmıya hiç niyetim yok. Bunun için size katî bir teklifte bulunuyorum: Ya ikide bir, iane kutunuzu burnuma tutmaktan tahsildarlarınızı menedersiniz, yahut sizin keşfinizden ibret alarak, ben de içkisini yuvarladığım, mezelerini temizlediğim gazinoların, meyhanelerin hesap faturasını size gönderirim!

Baki, sükût ve sükûnetinizin - iane hususunda da - devamını temenni ederim, sayın bayım (veya bayanım)!

Bekri Mustafa ahfadından
«İsmi okunamadı»

İNSANLARI SEVEN DOKTOR

Hasisliğile meşhur bir adamdı. Kimsenin kendisinden para istememesi için çok fena giyinir ve daima fıkaralıktan şikâyet ederdi. Şiddetli romatizmaları yüzünden bir doktora gitmiye mecbur oldu ve doktor muayeneden sonra reçeteyi yazarken söylenmiye başladı:

— Siz yeryüzünde emsali bulunmıyan bir adamsınız. Bütün şehir size âdeta tapar. Herkesin aleyhinde bulundukları halde sizi herkes sena eder. İnsanları sizin kadar seven ve onlara yardım eden bir ikinci doktor bulunmadığını söylerler. Buna mukabil parayı hiç sevmezmişsiniz.

Doktor hasisin maksadını sezmişti:

— Doğrudur dedi. Ben insanları çok severim ve parayı hiç sevmem.

— Aman ne âlâ o halde.

— Evimdeki irili ufaklı dokuz insanı okadar severim ki, bu biçareleri iyi beslemek ve bir şeyden mahrum etmemek için bu muayenehaneye gelenlerden o hiç sevmediğim liralardan iki tanesini almadan reçete vermem.

★

ÇOCUĞUN YAŞI

Çocuğu annesi ilk defa mektebe götürüyordu. Başöğretmen çocuğu çok cılız gördüğü için sordu:

— Kaç yaşında efendim.

— Tam yedisinde..

Çocuk gülmiye başladı:

— Sana da inanılmıyor anne. Daha demin dört yaşındayım diye tramvaycı ile kavga ettin.

— Az kalsin dun yece yureyim duracakti. O ne kâbustu alahim?!..

— Hayirlar olsun Salamon, ruyanda asker oldun, marebeye mi yittin?..

— Keşke oyle olsa... Ruyamda sulh olmuş, fiyatlar tepetakla olmuş yordum!..

ANKARA MEKTUBU

Nedense bazı yiyecek maddeleri bazı şehirlerde daha ucuzdur; galiba, fıkaraya yardım olsun diye olacak.

Meselâ, benim bildiğim İstanbulda balık, fıkara eti idi. Şöyle beş, on kuruş toka edince insan bir derya kuzusunu parmaklarına takar ve koca palamut kendini biraz sonra tavada, daha sonra da midede bulurdu.

Ankarada balık her vakit böyle değildir ve hele İstanbul gibi hiç değildir. Nekadar ucuz olsa yerindek kadar olamaz, çünkü bir iki komisyoncu kazanır, üstelik bir de yol parası biner. Tazeliğine gelince, bu da İstanbul gibi olamaz. Çünkü on, on beş saat daha sonra bize gelir ve geldiği vakit de yol yorgunudur. Hem öyle bir yorgunluk ki, bir sepet içinde alt alta, üstüste geldiğinden hurdehaştır.

Ama dedik ya, her şehrin bir fıkara yiyeceği vardır. Ankarada da paça, baş, ciğer ve beyin gibi şeyler ucuzdur. Şöyle on beş, yirmi kuruş verdiniz mi, koca bir karaciğer, çeyreği tosladınız mı, bir işkembe, yedibuçuğa bir beyin.. ne âlâ değil mi?

Bunların yemeklerini kim sevmez; işkembe çorbası, ciğer tavası, beyin haşlama hem gıdalı, hem lezzetli, hem köle doyuran şeylerdir.

Ciğer dedim de aklıma geldi, hadi şu baş yazımı bir hikâyecikle bitireyim. Adananın meşhur bir şair Ziyası vardı. Kendisinin harâbât ehli bir zat olduğunu söylerler. Hazret bir gün İstanbulda meteliksiz kalmış. Karnı fevkalâde aç, eller cebinde Sirkeci caddesinde bir aşağı, bir yukarı gezerken bir piyazcı dükkânının vitrini kendisini çekmiş. Orada en göze çarpan şey de bir tepsi içinde tepeleme ciğer kebabı.

Şair caddede bir daha gidip gelmiş. Ne olursa olsun diye dükkâna girmiş. Bir porsiyon, üstüne bir porsiyon daha göçürmüş ve karnı doyduktan sonra Arnavutla aralarında şöyle bir muhavere veyahut münakaşa geçmiş:

— Baksana ahçıbaşı, ciğerleri yedim, karnım doydu. Eline sağlık, fevkalâde güzel olmuş. Ama bende on para yok, şimdi ne yapacağız?

— Ne mi yapacağız? İnsanın parası yokken herkesin yemeğini yer mi? Ya paraları bulur verirsin, yahut ben de seni polise veririm.

Şair Ziya bakmış olacak gibi değil. Kafasını zorlıyarak yakınlarda bir arkadas aramış ve oradaki otellerden birinde oturan birisi aklına gelmiş, ona şöyle bir çift satır yazmış:

Dağladı ahçı dilile ciğerim yaresini,
Ciğerim paresi gel, ver ciğerin paresini.

Sonra ne olmuş bilmem ama, bukadar güzel bir mektubu alan tanıdık, muhakkak ki, ciğerin parasını vermiştir.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA;

Soyadı olarak «Egeli» yi seçti. Fakat ben bildim bileli Ankaralıdır. Yani inkılâp Ankarasının en eski sakinlerindendir. Ressamdır, heykeltraştır, şairdir, hikâyecidir, piyesçidir, sahne vazıdır, dekorcudur, mecmuacıdır, muallimdir, müdürdür, Karagözcüdür, sinemacıdır. Hazret neci değildir? Sayınız sayabildiğiniz kadar..

Bir zamanlar pek moda idi. Siyasî ve idarî işlerden başka her harekette Münir Hayrinin el emeği, yahut hiç değil mütaleası bulunurdu. Yerli ve yabancı gazetelerle mecmualar hafta geçmeden ondan bahseder, resimlerini basardı.

Önceleri dehasına inananlar, sonraları, bu dehadan reha bulduğunu söyler oldular. Münir piyasadan çekildikten sonra bazı insanlar, fazla yorulduğundan istirahate çekildiğini, bazı kimseler de, İsa gibi göğe çıktığını söylediler.

Münür Hayri muhakkak ki, kıymetli bir arkadaştır. Ancak aklı pek çok ve boyu ise pek kısa olduğundan, bu çok malzemeyi bu küçücük kap istiap edememekte ve alelekser taşmaktadır. Bence, onun coşkunluğu bu, kabına sığamamaktan ileri gelmekte ve bundan dolayı bir daldan ötekine atlamaktadır.

İşittiğime göre şimdi de bir terbiye mecmuası çıkarmakta imiş. Buna da şaşmamalıyız.

(Devam(15 nci sayfada)

— Deli olduğunu nereden anladın? — «Sana bir çift ipek çorapla bir çift iskarpin hediye edeyim» dedi!..

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan : Ragıp Şevki

— 7 —

Çardağın önünde hafif bir ikindi rüzgârı esiyordu. Gökyüzünü kaplıyan ıhlamur ağacından aşağıya doğru bayıltıcı bir koku geliyor ve bütün toprağı kaplıyordu. Hacı murtaza: «bre Hocam, bir hoşsun!» diye Hocanın yüzüne bakarken hep karısını düşünüyor, gözlerini sağa sola çeviriyor, birinin gelmesini, bir insanın telâşlı ayak seslerinin duyulmasını istiyordu.

Birden, on, on beş arşın ilerideki evden bir gürültü koptu. Bir takım kadın sesleri duyuldu. Arkasından sokağa «Alaşehirli hafız» diye anılan uzun bir delikanlı fırladı. Şalvarını sallaya sallaya çardağa doğru koşmıya başladı. Hoca ile mahallelinin önüne gelince durdu, baktı ve nefes nefese:

— Aman hocam, dedi, ne olursa senden olur, karımla baldızım kavgaya tutuştular, birbirlerini boğacaklar. Gel şunlara nasihat mi edeceksin, tekdir mi edeceksin, ne yapacaksan yap, çarelerine bak! ben âciz kaldım!..

Hoca hiç istifini bozmadan sordu:

— Kavganın esası yaş üzerine mi?

— Hayır, yaştan bahsettikleri yok. Dün...

— Yeter, kâfi. Haydi sen var evine git, telâş etme! şimdi onlar barışmışlardır bile.

Gerçekten kadın avazları birdenbire kesilmişti. Şaşkına dönen Alaşehirli hafız boş gözlerle etrafına bakındı, sonra aptal aptal döndü, evine doğru yürüdü.

Basmacı Kâzım:

— Be efendi, sen çok bilmişsin, seni kadı yapmak gerek, dedi.

Hacı Murtaza:

— Esah dedi. Kadı değil ama, Hocaya bir müderrislik hazırlıyorlar!

Nasrettin Hoca hayretle Hacının yüzüne baktı. Hacı çok bilmişcesine göz kırptı:

— Gerçek diyorum Hocafendi, akşama sabaha seni çağırırlar!

Hoca, yalan da olsa, tatlı olan bu habere dair bir şey sormıya hazırlanırken, uzaktan Arif ustanın koca kafalı oğlunun koşarak geldiğini gördü. Heyecanla yerinden fırladı ve birkaç adım ileri atıldı. Oğlanın yüzü gülüyordu ve ağzından salyaler, burnundan da sümükler akıyordu. Hocanın önüne gelince durdu, elini göğsüne bastırdı:

— Hoca.. fendi.. amca.. bir., bir....

— Ulan söyle!

— Bir.. oğlun oldu.

Hoca birdenbire boşalıvermiş gibi «ooh!» dedi. Omuzları, kolları, bacakları sarkıverdi. Karşısında aptal aptal soluyan oğlanı tuttu, kirli yanaklarından öptü, sonra kuşağının arasından evvelce hazırladığı kırmızı keseyi çıkardı, çocuğa verdi:

— Haydi köftehor, var git, geliyorum! dedi.

Çardaktan yükselen; «aman Hocam, gözün aydın! Şerbet içmiye geleceğiz!» seslerine kulak asmadan hızla yürüdü, eve doğru yol almıya başladı.

Sokağın başına gelmişti ki, Sarı Abdullahın koca oğlu ile burun buruna geldi. Oğlan bıyıkları üzerindeki terleri silmiye çalışarak:

— Aman Hocafendi, sana geliyordum!

— .....

— Müjde, bir oğlun oldu!

Hoca omuz silkti:

— Oğlum oldu ise, Allaha bin şükür.. sana ne oldu? dedi ve yürüdü.

Kapıdan onu bir sürü kadın sevinç çığlıkları ile karşıladılar:

— Amanın oğlumuzun babasına maşallah deyin ayol! Nur topu gibi bir oğlun oldu efendi, gözün aydın!..

* * *

Oğlanın dünyaya gelişi ile Hocanın da talihi açıldı. Ertesi gün kendi okuduğu medreseye müderris oldu. Seyyit Mahmut Hayrani efendi ihtiyarlamış, artık Konyaya çekilmişti. Hoca, böylece memleketin en muteber bir payesine kavuşmuştu.

Daha ilk günden talebeleri Hocayı sevdiler. Zaten Akşehirde tek bir insan yoktu ki, Hocaya karşı bir sempati beslemesin. Bazan kendisine kızanlar, arkasından zındık diyenler oluyordu. Fakat bunlar da Hocanın hoşluğu karşısında dayanamıyorlar, onu sevmiye mecbur kalıyorlardı. Üç, dört ay evvel Hocaya diş biliyen Beyaz Eyüp efendi bile artık yola gelmiş, ona saygı göstermiye, hatır saymıya başlamıştı. Çünkü bütün isteksizliğine rağmen onu bir kaç defa dinlemiş, ondaki saf yüreğe, hikmetle, hakikatle dolu düşüncelere hayran olmuştu.

Hoca Nasrettin ilk bakışta çok basit adama benziyordu. Bazan rent, derviş gibi itikatsız görünüyordu. Fakat bu hali biraz daha dikkatle tetkik edilirse, görünüşünün hakikat olduğu meydana çıkıyordu.

Böylece kendisini seven bir muhitte, neşe ve rahat içinde yaşıyan Hoca, günlerini muttarit bir halde fakat daima etrafını neşelendirerek geçiriyordu.

Artık tam bir aile babası olmuştu. Bütün çalışması hep karısı ve çocuğu içindi. Sabahları kalkıyor, ocağı yakıyor, karısına salep hazırlıyor, oğlanın sütünü ısıtıyordu. Konu komşu olmasa bulaşık da yıkıyacaktı.

Bir sabah kalktığı zaman mutfağa, ocağı yakmıya indi. Fakat bütün üflemelerine rağmen odunları bir türlü tutuşturamadı. İçinden: «ah, bizim hatun olsaydı, ne güzel yakardı!» dedi. Sonra yukarı çıktı. Ayaklarının ucuna basarak karısının yatağı

Kadın — Benim en çok neremi beğeniyorsun?
Erkek — Göz bebeklerini. Çünkü ne ruja, ne rimele, ne pudraya, ne de ojeye ihtiyaçları var!..

başındaki hotozu aldı, tekrar aşağı indi. Başına hotozu geçirip de ocağa «püf!» deyince, ateş birdenbire parladı. Hoca rahat bir nefes alarak başından hotozu çıkardı. Sonra «meğer ocak da benim gibi karıdan yılarmış!» diye mırıldandı.

Sütü ve salebi kaynattıktan sonra bir tepsiye dilim dilim ekmekler kesti, peyniri, balı, dünden aldığı hurmayı da ilâve etti, yukarı çıkardı. Yeni uyanmış olan Atike hatun uykulu gözlerle Hocaya tatlı tatlı baktı. Kahvaltıya başlarken:

— Aa, dedi. Yine unutacaktım. Ayol Demirci Ali ustanın kızı doğurmuş!

— Mübarek olsun!

— Mübarek olsun amma, kız evleneli daha üç ay olmadı.

— Üç ay mı?

— Ya, bütün mahallelinin dilinde. Söylemedik bir şey bırakmıyorlar. Dün de ustanın karısı geldi. Zavallı bu hale hiç de şaşmıyor. Şimdi çocuğa bir isim arıyorlarmış. «Hocafendi kerem etsin de oğlana bir isim koysun!» dedi.

Nasrettin Hoca birdenbire gülerek başını salladı:

— Sai (*) koysunlar! dedi.

— Sai mi? Ayol hiç de böyle isim işitmedim!

— Elbette yahu, dokuz aylık yolu üç ayda katedene Saiden başka ne isim verilir?

Atike hatun evvelâ: «ay ay!» diyerek kasıklarını tuttu, sonra katıla katıla gülmiye başladı.

— Ay efendi, ayol çok yaşa!..

— Haydi, yemene bak! Hurmadan yemiyorsun?

— Yiyorum, yiyorum!..

Atike hatun kocasının hurma yemesine dikkat edince şaştı:

— Aa.. efendi, sen hurmanın çekirdeğini çıkarmıyorsun galiba!

Hoca kaşlarını çatarak karısına baktı, ciddi ciddi:

— Elbette çıkarmam, dedi. Ben onu satın alırken yemişçi çekirdeğile beraber tarttı. Beni sana tutumsuzdur diye kim dedi? Para verdim, aldım, âfiyetle yiyeceğim, vesselâm.

— Aa, ayol, hurmanın çekirdeği karnına oturacak!

— Oturmaz, bir şey olmaz! Sen istersen çekirdeğini çıkar da ye!

Fakat bu ikaz Hocaya faydalı oldu, elini hormadan çekip yiğitliğe leke sürmek istemedi, çekirdeği çıkarmaktansa, hiç yememek daha iyi olacaktı.

Hoca kavuğunu giyerken saç traşının bir hayli geldiğini fark etti. Medreseye derslere daha vakit vardı. Berbere uğrayıp bu işi bir çırpıda bitirebilirdi. Evden çıkıp da berber Salim efendinin dükkânından içeriye girdiği zaman onu orada bulamadı. Yerinde genç bir berber vardı:

— Salim usta üç gündür yatıyor, buyur Hocafendi, temizlik işini ben yapayım!

— Elin usturaya yatık mı?

— Ben Konyada çalışmış kalfayım Hocafendi. Salim usta ile akrabalığımız var, geçerken onu hasta gördüm, dükkânı kapanmasın diye bir hafta kadar çalışacağım!

Hoca sandalyeye oturdu, biraz sonra da traş başladı. Fakat daha ilk anda berberin acemi olduğu anlaşıldı. Delikanlı ustura çaldıkça, Hocanın kafasında çetele yapıyor, kestiği yerlere pamuk yapıştırıyordu. O hale geldi ki, Hoca aynada kafasının yarısının öbek öbek pamuk tutamları ile dolduğunu gördü.

— Dur evlât! diye davrandı. Kavuğunu kaptı, gitmek istedi.

Acemi berber:

— Arkası var —

(*) **Sai, posta tatarına verilen isimdir. Eski devirde posta işlerini Sailer yaparlardı.**

HAFTADAN HAFTAYA

(5 nci sayfadan devam)

sahipleri eksik değildir. Bunlardan biri:

— Birader açmıya gayret edelim ama, sen zarar edersin, dedi. Çünkü içerisi öyle sıkışık ki, kapı açılırsa hepsi birden iskambil kâğıdı gibi senin üzerine yığılmak tehlikesi var. Yalnız biz olsak yine neysene. Tramvayın arka tekerleği, Allah göstermesin bize iltihak ederse işin var.

Düşündüm ki, kardeş yerden göğe kadar haklıdır ve buradan Harbiyedeki eve iki ayağımla yayan gitmek, bir mükellef can kurtaran otomobilinde saltanatla fakat tek ayakla hastaneye gitmekten bin kat ehvendir. İnmiye çoktan razıyım. Fakat ara istasyondaki tek tük yolcuları gördükçe vatman azgın bir at gibi toplanıyor, arabayı hızlaştırdıkça hızlılaştırıyor. Doksan kiloluk vücudumla bir değnek parçası gibi kimbilir nereye, nelerin üstüne veya altına fırlıyacağım.

Sultanahmette kendimi tekrar yerde bulduğum zaman etrafımda kendimden daha acınacak bir adam bulaydım, muhakkak sadaka verirdim.

Artık bu sefer iyice akıllanmıştım. Yanımdan gelen geçen tramvaylara, belki yine şeytana uyar da bir cahillik ederim korkusu ile, yan gözle bile bakmıya cesaret edemeden doğru Beyazıda çıktım.

Şimdi her akşam Babıâliden çıktıktan sonra Balıkpazarına iniyor, nevalemi düzüyor, Mercan yokuşunu çıkarak Beyazıda geliyor ve oradan bazan çanta ve kese kâğıdımdaki birkaç yumurtayı kırmak, bazan başımdan, ayağımdan örselenmek gibi hafif zararlarla tramvaya binerek Harbiyeye geliyorum.

Yol biraz uzunca gibi görünür ama emindir. Aklınız varsa siz de benim gibi yaparsınız.

KARİKATÜR

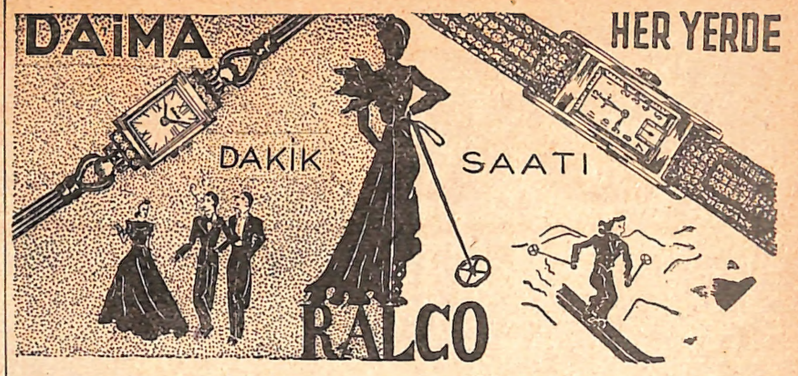

RADYOLİN

SABAH ÖGLE AKŞAM

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi fırçalayınız.

ANKARA MEKTUBU

(12 nci sayfadan devam)

Çünkü onun ilk mesleği muallimliktir ve terbiye, bu mesleğin baş işidir. Şu halde, dostumuz ilk meşru göz ağrısına dönmüş demektir. Öteki branşlara geçmiş olsun.

★

BAYRAMLIK İÇKİ:

Ankara Palasın paviyon kısmında Cumhuriyet bayramını neşe ile kutluyorlardı. Bayram münasebetile Ankarada bulunan ressam Çallı İbrahim, içki aleyhtarı Yeşilay cemiyeti reisi doktor Fahrettin Kerime seslendi:

— Hazret ne içiyorsun?

Doktor cevap verdi:

— Yeşilay içkisi.

Çallı hayret etti:

— Aman yeni bir içki çıktı da biz duymadık mı?

Ve kalkarak Fahrettin Kerimin masasındaki şişeyi muayene etti. Bu bir Karahisar maden suyu şişesiydi.

Doktora şöyle çıkıştı:

— Şu Yeşilaycılar da kuruyup gidecekler vesselâm. Ne suyunuz var, ne seliniz. Ayol bu sizin değil, bal gibi Kızılayın içkisi. Bari siz de kırkçeşmeyi resmî içki kabul etseydiniz.

★

HUSUSİ MÜSAADESİ VARMIŞ:

Ayni yerdeydiler. Yine Çallı bağıra bağıra eski şairlerleden şiir okuyor ve masadakiler dinliyordu.

İleri masalardan Nihat Ali Üçüncü'nün sesi duyuldu:

— Üstat, bu ne biçim şiir okuma, bütün dünya duyuyor.

Çallı cevabı yapıştırdı:

— Radyofonik inşat azizim, radyofonik. Bunun patentini Vedat Nedim aldı ama, bize de hususî müsaade lûtfetti cancağızım.,

Zaparta

MODEL

Bu aylık moda mecmuasının teşrinisani sayısı çıkmıştır. Bütün kış modellerini ihtiva eden bu güzel mecmuayı tetkik etmeden terzinize siparişte bulunmayınız.

Karikatür

TOMBUL TEYZE KOCASINA PERTAVSIZLA BAKIYOR:

Tombul Teyze — Kocacığım, meğer sen de büyük adammışsın!..